

STAND BY

Orujo per pair el tiberi gallec

Tants canvis em preocupen notòriament. No me'n sé avenir, i necessito un bon orujo per pair el tiberi, la bacanal d'alegries polítiques. La gallega n'és una perquè resulta que l'empanada amb què Fraga intentava subornar els emigrants no li ha servit de res, i els residents absents no han tirat aigua al vi o al cava amb què els gallecs residents van brindar la nit del 19 de juny per celebrar la pèrdua de la majoria absoluta del PP. Un demòcrata convençut i militant com Fraga Iribarne tindrà a les urnes la retirada política que es mereix, és a dir, la pèrdua del poder de la Xunta i l'ingrés —amb tots els honors després de setze anys de govern— a les files de l'oposició. D'opositor estatal a opositor a la seva terra, on ell

lació de govern amb O Bloque.

La imatge de Don Manuel a punt de plorar, trist i moix per la derrota, m'impacta. L'home de «la calle es mía», convertit en nou símbol de la decadència del PP de Mariano Rajoy.

Comunistes units. També m'ha provocat sorpresa que el Partit Comunista d'Espanya hagi celebrat, el cap de setmana passat, un congrés federal sense acabar més dividit del que ho estava abans de començar. Paco Frutos i Felipe Alcaraz s'han repartit el poder al PCE per aconseguir el 80% del suport enfront d'una candidatura inspirada per Gaspar Llamazares, que mana a Izquierda Unida però no al Partit Comunista. La unió, per tant, és molt teòrica,

perquè a la pràctica el comunisme espanyol està condemnat a una endèmica disputa interna. Ha resuscitat Julio Anguita, però la joventut de Frutos i el seu tàndem amb Alcaraz evita el retorn al passat i suposa una injecció d'optimisme i regeneració ideològica important. Perdoneu la ironia.

Miró i el Barça. Tampoc acabo de pair el nou uniforme del Barça. Primer és el degoteig de directius dimissionaris —afegiu Xavier Faus a la llista de correu— i ara, el nou disseny de l'equipament obra de Toni Miró. Ja està bé que incloguin la senyera (petita) en l'uniforme, però tants colors trencadors

—com el groc de reserva— i pantaló vermell no poden ser bons per a un símbol de Catalunya com el Barça. Digueu-me conservador.

Ibarretxe. Aquí, en l'Espanya plurinacional del nou *talante*, els únics que no canvien són els bascos. Fins i tot el lehendakari Ibarretxe afronta el seu tercer mandat amb un govern de continuïtat que manté Javier Balza a la conselleria d'Interior. Després del que deu haver patit el conseller basc, Ibarretxe ha pensat que més valia mantenir-lo en el càrrec perquè —si tot surt bé— visqui en primera persona la pacificació d'Euskadi i la fi de la violència. Creuem els dits.



Posat trist i moix de Don Manuel, l'endemà del recompte del vot emigrant. / EFE

sí que ha estat profeta. Fins a quatre majories absolutes, però la cinquena se li ha resistit per només un escó.

La Galícia socialista de Pérez Touriño és una peça més en el puzzle de l'Espanya plural que Rodríguez Zapatero està component. La pregunta és si serà més socialista que nacionalista, aquesta nova Galícia, i quant durarà l'entesa entre PSdG i BNG. Ho dic perquè el pacte municipal entre socialistes i nacionalistes va acabar com el rosari de l'aurora. Sense anar més lluny, a Vigo, on el socialista Ventura Pérez Mariño va pagar amb una moció de censura del PP —que ara ocupa l'alcaldia— la mala re-

PARELLA DE FET

EL VERS

La samarreta

Endevina, endevineta,
ben rentada queda neta.
El conductor del tramvia
se la canvia cada dia
Si està estesa en una barana
s'hi pot passar una setmana.
Qui se la posa al revés
fa que plogui tot un mes.
Quan es fa gran la canalla
va quedant curta de talla.
Si es tracta d'anar mudada
queda millor l'escotada.

Però davant d'un bon tiberi
potser millor la d'imperi.
Per mantenir l'escalfor
posa-te-la de cotó.
Un capellà de sotana
sempre la duia de llana.
Diu que la gent d'abans
la prefereix de tirants.
A un li'n feren una de vermella,
d'una cortina vella.
A Can Barça no és estrany
que la canviïn cada any.

BESTIARI FANTÀSTIC



El cangur

Un dels éssers més afectuosos, obedients i predisposats que es coneixen és el cangur. No només es deixa tocar i acaronar sense cap temor d'una reacció agressiva o perillosa sinó que és el cangur mateix qui, generosament, és capaç de fer manyaques i tota mena de moixaines als humans que li donen acollida. Al contrari del gos, per exemple, és el cangur qui treu a passejar l'amo. També és capaç d'anar a comprar quatre coses, de fer el dinar, parar taula i donar el menjar amb cullera a la boca, per tal que l'amo no s'hagi de preocupar de gaire res i no es neguitegi ni faci rebequeries... Si l'amo vol mirar la tele, el cangur

s'encarrega de trobar el comandament, triar el canal d'acord amb els gustos de l'amo, afuixar o apujar el volum a gust de l'amo i, en el cas hipotètic que l'amo no vulgui estirar-se i ocupar la totalitat del sofà, asseure's al seu costat i deixar que el cap de l'amo li reposi sobre l'entreuix. En cas que l'amo s'adormi, el cangur té especial traça a despullar-lo, empijamar-lo i, després d'acompanyar-lo a fer pipí i espolsar-lo, acompanyar-lo al llit i enllençar-se amb ell si és que l'amo vol companyia o *cuento*. Tots aquests hàbits, com ja és sabut, el cangur els desenvolupa fent bots per tota la casa, i mostrant el ventre particular sobre la cintura d'uns pantalons baixos.



Saül Gordillo

Periodista [sgordillo@presencia.com] <http://blocs.mesvilaweb.com/sgordillo>



Josep Maria Pasqual Textos [jpasqual@presencia.com]
Jordi Soler Dibuixos [jsoler@presencia.com]